

netop seet fra et conservativt Standpunkt. Det gik ud paa, at Kongen skulde ophøre at være en constitutionel Forretningsmand i Statsraadet, det gik ud paa, at den udøvende Magt skulde vinde større Kraft over sine Medstaber, og idetmindste kun være indskrænket ved Lov, for at man ikke skulde have en grundlovmæssig Behandling nødvendig, for at faae denne Sag ordnet, thi er der Noget, som her i Landet er slævt og uforfatningsmæssigt ordnet, da er det dette; den udøvende Magt staaer svag ligeoverfor sine Medstaber, og Kongemagten har ikke det Herredømme, den retbetegnende Stilling ligeoverfor sine Ministre, som den skulde have. Men man har ikke skjænket dette Forslag nogen Opmærksomhed. Der har været forsøgt paa at forandre, eller idetmindste at bringe til Forhandling det andet Things Sammensætning og Stilling ligeoverfor dette Thing. Sammensætningen af det andet Thing synes at være en saadan, som om man halvt om halvt havde truffet den op af en Lotteripose; stort anderledes er ikke det Forslag, der her er kommet frem, thi det er ikke fundet i nogen af Forhandlingerne, men det er fundet tilfældigt i den hvedste Nød, da man ikke vidste, hvorledes man skulde komme til Rette med Sagen. Naar man end ikke engang har villet forsøge paa at rette paa dette Forslag, da ligger deri for mig et Bewijs paa den overordentlige Træthed, som er tilstede, og som gjør, at man hellere griber det, som man selv erkjender for Maadeligt, end paa en Tid, da man dog forandrer Forfatningen, forsøger paa at bringe noget Godt ud af den. Man undskylder sig i saa Henseende, idet man siger, at man har indgaaet en Forpligtelse, at man er bunden ved en Overenskomst, eller at man selv har overtaget denne Overenskomst; men dette kan ikke være rigtigt, man kan ikke være bispøiet dertil, og jeg vil sige, at, naar man ikke viger tilbage fra at beholde den dobbelte Forfatning muligviis Aaringer igjennem, kunde man ligesaa godt lade enhver Forhandling mellem disse to forskjellige Forsamlinger gaae med Frihed. Man udelukker Friheden i Rigsdagen, for at komme hurtigt tilende med denne Tilstand, og man lader dog denne Tilstand roligt bestaae Aaringer igjennem. Der er en Modsigelse heri, der absolut ikke kan hænge

ret sammen med en god, kraftig og indsigtsfuld Regjering. Naar man vil blive ved at bevæge sig i den Retning, man er, og vedblive med at bevare Rigetsraadet for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender som en Repræsentation, der kan optræde alene for Kongeriget, da siger man, at man gjør det, fordi Kjendsgjerningen er der; det er saaledes, og man kan ikke komme derfra. Men dertil svarer jeg, at den Kjendsgjerning, der er tilstede, den kan man komme fra; man burde albrig være kommen ind i den, og man behøver ikke at blive ved den. Det, man kalder Virkelighed, er i Virkeligheden en Gjenganger. Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig i Forening er ingen Virkelighed, der er ingen virkelige Fællesanliggender, og altsaa er den Repræsentation, som man kalder en Virkelighed, en Gjenganger; for denne Gjenganger viger man tilbage, og for den ofrer man Ro og Fred i hele Landet, og det ligeoverfor den Kongelige Rundgjørelse, der i Diebliffet efter Freden har paalagt Cendragtighed og Eenhed i hele Statsstyrelsen. — Det er blevet bemærket, at den Regjering, som vi staae ligeoverfor, ikke vilde gaae nogen anden Vej, og dette ansøres som en af de Grunde, hvorfor vi skulle blive ved at følge den Retning, som man er kommen ind paa; men jeg kan ikke erindre, at de Herrer, som lægge denne Vægt paa Regjeringens Betragtning af dette Forhold, lagde samme Vægt paa den Regjeringens Forhold, som var tilstede under Fredsforhandlingerne. Paa den, som det forekommer mig, hvist ubetimelige Forespørgsel, som fremkom, udgaaende fra den directe Forudsætning, at Monarchiet skulde opløses, og Danmark blive ene tilbage, medens det endnu ikke var afgjort, hvorledes Freden skulde være, og hvormeget Monarchiet skulde tabe af sit Durraade, om det skulde miste en Deel, eller heelt opløses — blev der af den daværende Regjering oplæst følgende Svar, der altsaa blev meddeelt som Statsraadsbeslutning: „Da Rigetsraadets constitutionelle Myndighed i alle Fællesanliggender er betinget af den constitutionelle Forbindelse mellem Kongeriget Danmark og Hertugdømmet Slesvig, kan Regjeringen ikke erkjende, at der, saafremt denne constitu-